

Сборник съдебна практика

Дело C-176/12

Association de médiation sociale
срещу
Union locale des syndicats CGT и др.

(Преюдициално запитване, отправено от Cour de cassation (Франция))

„Социална политика — Директива 2002/14/ЕО — Харта на основните права на Европейския съюз — Член 27 — Обуславяне на създаването на представителни за персонала органи от определен праг на наетите работници и служители — Изчисляване на прага — Национална правна уредба, противоречаща на правото на Съюза — Роля на националния съд“

Резюме — Решение на Съда (голям състав) от 15 януари 2014 г.

- 1. Социална политика — Информирание и консултиране на работниците и служителите — Директива 2002/14 — Приложно поле — Изчисляване на прага на наетите работници и служители — Национална правна уредба, изключваща от това изчисляване определена категория работници — Недопустимост*
(член 3, параграф 1 от Директива 2002/14 на Европейския парламент и на Съвета)
- 2. Социална политика — Информирание и консултиране на работниците и служителите — Директива 2002/14 — Член 3, параграф 1 — Непосредствено действие — Възможност за позоваване на директива срещу частноправен субект — Липса*
(член 3, параграф 1 от Директива 2002/14 на Европейския парламент и на Съвета)
- 3. Социална политика — Информирание и консултиране на работниците и служителите — Директива 2002/14 — Член 3, параграф 1 — Задължения на националния съд — Задължение за тълкуване на националното право в съответствие с правото на Съюза — Граници — Спазване на общите принципи на правото — Тълкуване contra legem на националното право*
(член 3, параграф 1 от Директива 2002/14 на Европейския парламент и на Съвета)
- 4. Основни права — Харта на основните права на Европейския съюз — Право на информиране и консултиране на работниците в предприятието — Възможност за позоваване на това право в съдебен спор между частноправни субекти, за да се отхвърли националната разпоредба, която не е в съответствие с Директива 2002/14 —*

Изключване — Евентуално задължение за съответната държава членка за поправяне на вредата, причинена на частноправните субекти поради несъответствието на националното право с правото на Съюза

(член 27 от Хартата на основните права на Европейския съюз; член 3, параграф 1 от Директива 2002/14 на Европейския парламент и на Съвета)

1. Член 3, параграф 1 от Директива 2002/14 за създаване на обща рамка за информиране и консултиране на работниците и служителите в Европейската общност трябва да се тълкува в смисъл, че тя не допуска национална правна норма, съгласно която при изчисляване на списъчния състав на предприятието за целите на определянето на законните прагове за създаване на представителни за персонала органи се изключват работниците, назначени по подпомагащи договори.

Всъщност, макар и насърчаването на заетостта естествено да представлява легитимна цел на социалната политика и макар държавите членки да разполагат при избора на мерките за осъществяване на целите на социалната им политика с широко право на преценка, това право на преценка не може да доведе обаче до изпразване от съдържание на прилагането на основен правен принцип на правото на Съюза или на разпоредба от него.

(вж. точки 26, 27 и 29)

2. Член 3, параграф 1 от Директива 2002/14 за създаване на обща рамка за информиране и консултиране на работниците и служителите в Европейската общност отговаря на всички необходими условия, за да породи директен ефект. Всъщност, въпреки че посочената директива оставя на държавите членки определено право на преценка с това, че тя не определя начина, по който те следва да вземат предвид работниците и служителите, попадащи в нейното приложно поле, при изчисляването на прага на наетите работници и служители, това обстоятелство не засяга точния и безусловен характер на предписаното в този член задължение да не се изключва от посоченото изчисляване определена категория лица, първоначално включена в кръга на лицата, които следва да се вземат предвид.

Затова дори ясна, точна и безусловна разпоредба от директива, чиято цел е да предостави права или да възложи задължения на частноправни субекти, не може да се прилага в рамките на съдебен спор, чиито страни са единствено частноправни субекти.

(вж. точки 33—36)

3. Вж. текста на решението.

(вж. точки 38—40)

4. Член 27 от Хартата на основните права на Европейския съюз, взет самостоятелно или във връзка с разпоредбите на Директива 2002/14 за създаване на обща рамка за информиране и консултиране на работниците и служителите в Европейската общност, трябва да се тълкува в смисъл, че когато национална разпоредба за транспониране на тази директива е несъвместима с правото на Съюза, в съдебен спор между частноправни субекти не може да се прави позоваване на този член от Хартата, за да се остави без приложение националната разпоредба, която противоречи на правото на Съюза.

Всъщност от текста на член 27 от Хартата произтича ясно, че за да може този член да породи напълно своето действие, той следва да бъде уточнен в разпоредби на правото на Съюза или на националното право. В това отношение забраната, предвидена в член 3, параграф 1 от Директива 2002/14, адресат на която са държавите членки, да се изключва от изчисляването на списъчния

състав на предприятието определена категория работници, включени първоначално в кръга на лицата, които следва да се вземат предвид при това изчисляване, не може да бъде изведена като пряко приложима правна норма нито от текста на член 27 от Хартата, нито от разясненията относно посочения член. Затова не може да има позоваване на член 27 от Хартата, взет самостоятелно, в съдебен спор между частноправни субекти, за да се направи извод, че националната разпоредба, която не е в съответствие с Директива 2002/14, следва да се отхвърли. Тази констатация не може да бъде оборена от позоваване на член 27 от Хартата във връзка с разпоредбите на Директива 2002/14, като се има предвид, че доколкото разпоредбата на посочения член, взета самостоятелно, не е достатъчна, за да бъде източник на право за частноправните субекти, противопоставимо като такова, не би могло да се подходи по различен начин и в хипотезата на прочита на този член във връзка с разпоредбите на посочената директива.

Увредената обаче от несъответствието на националното право с правото на Съюза страна би могла да се позове на съдебната практика, произтичаща от Решение от 19 ноември 1991 г. по дело Francovich и др. (C-6/90 и C-9/90), за да получи евентуално обезщетение за претърпяната вреда.

(вж. точки 45, 46, 48—50 и диспозитива)